

М а р а. — Всичко си има мърката. Ти знаешъ, че все съ търпение съмъ я карала. Но и търпението има край. Не съмъ отъ жельзо!

VI

Сжщигъ и: Надѣжда и Владимиръ.

Н а д ѣ ж д а. — Шестъ годишно дѣте, Мамо ма, пъкъ баба ни гълчи, гдѣто тичаме Кай, ще си скжсаме чорапкитѣ и че нѣма да ни изплетешъ веки? — Тѣй ли ма? —

В л а д и м и р ъ — 8 годишно дѣте, съ ржцѣ въ джебъ; който слуша сестричето си. Тѣй ли ма? —

М а р а. — Тичайте си, мама, тичайте си — ще ви оплета.

Дѣцата излизатъ тичишкомъ,

VII

Борьо и Мара.

М а р а. — Ето, чуй! Слушай какво прави и прѣдъ дѣцата. Е, че азъ ще възпитавамъ ли тия дѣца, когато тя уронва моя престижъ! — Ще мога ли да бжда азъ майка? —

Б о р ъ о — Възбуденъ ходи насамъ на тамъ изъ стаята. И послѣ!

М а р а. — Ти си синъ и все ще те чуе. Ти трѣбва да се разправишъ. Оня день седнала прѣдъ съсѣдката, че като захванала, захванала за мене: изгорила съмъ те; оголѣлъ си; и какво, какво още — на махалата срамъ станахме

Б о р ъ о. — И ти не ѝ се научи толкова години!

М а р а. — Но азъ немога, немога повече! Ти или ще я вразумишъ или — иде ми да си взема края, че — Задавятъ я сълзи и за да прѣкрие гнѣва си — излиза.

VIII

Б о р ъ о — Самъ. Дълго гледа подирѣ ѝ. Спира се прѣдъ „слѣпеца“. Работи слѣдъ това! . . . Седни и работи! — По дяволитѣ! Ходи неспокоенъ изъ стаята.

IX

Б а б а Н е й к а. — Влиза да прѣбира чашата, понича да я вземе и като я вижда пълна, одрѣпва се. Булката гдѣ отиде?